

Lov og Evangelium

Nr. 7

SEPTEMBER 2008

44. årgang

Jesus har betalt

Av Carl Olof Rosenius

Tenk deg en kongesønn som viser så stor barmhjertighet og medlidenhet med en ulykkelig tjener, at han tar seg av ham, enda han hadde ødelagt kongens eiendom og blitt fengslet for sin store misgjerning. Kongesønnen betaler hele gjelden og soner til og med den fengselsstraffen som tjeneren var idømt. Når så kongen samtykker i dette, kan gjelden og straffen da siden bli krevd av tjeneren?

Hva skal så den stakkars tjeneren gjøre? Skulle han ikke i inderlig glede og takknemlighet falle ned for kongesønnen og si: Du har gjort alle ting vel. Det er evig nok med det du har gjort. Hadde det ikke vært en synd og skam større enn all annen synd om han hadde sagt: Ja, men jeg har ikke selv, i egen person, sonet min straff og med egne midler betalt min skyld. Hvordan kan jeg da være trygg for at jeg ikke blir kastet i fengsel? Det hadde jo vært det samme som å si: Hvem vet om en kan stole på det kongen og hans sønn har gjort?

Nå står det uttrykkelig i Guds ord: «Det som var umulig for loven, det



José Pérez Montero

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke. Tlf. 33 36 17 75
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Nytt bankgironummer

I forbindelse med skifte av kasserer i misjonen, har vi fått nytt kontonummer:

3000 22 26193

Det gamle nummeret vil være i bruk i en overgangsperiode.

Sekr.

gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds liknelse». Og videre: «Født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven». Her står det at Gud sendte sin Sønn, for at han skulle gjøre det som var umulig for loven. Dersom han var «født under loven», var han jo i vårt fengsel, «for å kjøpe dem fri som var under loven».

Dette er ikke drøm eller dikt, men den evige guddommelige sannhet som hele Skriften, fra verden ble til, har åpenbart som summen av alt; at Gud gav sin Sønn som stedfortreder og frelser.

Hva skal vi gjøre med dette? Visst er det altfor stort at Gud selv, for ingen ting, skal skjenke oss hele oppfyllelsen av loven. Men Gud har jo i alle ting vært altfor stor og ubegripelig for oss. Skal vi gjøre annet enn som barn å ta imot denne herlige frihet og gjøre bruk av den med glede og takknemlighet? Da vil vi som barn elske vår nådige Far og gjerne og villig tjene ham og gjøre det gode som vi får nåde til.

*Utdrag fra
«Den store Husandaktsboken»*

Redaksjonelt

I dette nummeret har vi på side 4 tatt inn en artikkel om troens kjenne-tegn fra klassikeren «Troens speil» av Erik Pontoppidan. Han er kanskje mest kjent for boken «Sannhet til gud-fryktighet», som i mange år ble brukt i kristendoms- og konfirmantunder-visningen. Den pietistiske grunnholdningen som han representerer, er av mange blitt sett på som skadelig, og av noen til og med som årsaken til at mange unge har tatt avstand fra kristendommen. Den ble for trang og sneversynt, blir det hevdet. Er dette riktig? Trenger vi en ny pietistisk vekkelse?

Svar på spørsmålet får du av mangeårig prestelærer, skribent og forkynner, Carl Fredrik Wisløff, som av flere betraktes som en av de største kirkehøvdinger i Norge i det 20. århundre. Han bearbeidet før sin død noen foredrag som han tidligere hadde holdt i USA. Dette ble en liten, men meget tankevekkende bok: «Gjør en evangelists gjerning», der han blant

annet kommer inn på pietismens plass og betydning. Du finner hans artikkel på side 7 i bladet.

Rektor ved Bibelskolen på Fossnes, Per Bergene Holm, fortsetter sin artikkelserie om Israels plass i Guds frelsesråd på side 11, og det siste stykket om Per Nordsletten finner du på side 15. Begge sistnevnte serier er ordnet slik at du kan lese stykkene enkeltvis. Dersom du ønsker å få med deg hele sammenhengen, og ikke har de foregående nummer av bladet, er vi behjelpelige med å skaffe deg disse.

Ta kontakt med ekspedisjonen (adr. på side 2) hvis du ønsker enkeltnummer eller abonnement på bladet! Vi vil presisere at bladet kan tinges av alle, uavhengig av kirke- eller organisasjonstilhørighet, og at det er vårt ønske at det først og fremst skal være et oppbyggelig blad på evangelisk-luthersk grunn. Bladet er gratis, og vi er veldig takknemlige om du vil være med å spre det til nye lesere. *I. G.*

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, sept. 2008

Jesus har betalt. Av Carl Olof Rosenius	side 1
Redaksjonelt	side 3
Troens egentlige vesen. Av Erik Pontoppidan	side 4
Den pietistiske utfordringen. Av Carl Fredrik Wisløff	side 7
Nytt om navn	side 9
Israels framtid i profetisk lys. Av Per Bergene Holm	side 11
Konfirmantundervisning	side 14
Pilegrim med himmellengsel. Av Gunnar Dehli	side 15
«Det er liv i å se på det Golgata kors». Årsmøtereferat	side 18
Møteoversikt	side 20

Troens egentlige vesen

Av Erik Pontoppidan

Straks et menneske begynner å føle trang til Kristus, og lengselen etter Kristus for alvor rører på seg, begynner det mennesket sant og visst å komme til troen.

Samvittigheten anklager

Det foregår slik: *Først* blir mennesket overbevist i sin samvittighet om at det etter Guds lov er åndelig dødt, er skyldig til å få sin straff og ute av stand til å klare å berge seg selv. *Deretter* ser det seg om etter hjelp og finner ut at det ikke er frelse i noen andre enn Herren Jesus. Mennesket blir ført fra loven til evangeliet, anerkjenner det og tror at Jesus er den Kristus som alle profetene og apostlene enstemmig har vitnet om. Alle som tror på ham, har syndenes forlatelse, liv og salighet i hans navn. Når nå denne overbevisningen, denne levende kunnskapen og erkjennelsen står fast, vil det *for det tredje* vokse frem en fortrøstende og tillitsfull lengsel etter Kristus, eller etter Guds nåde i Kristus. Den sjel som er knust i sann anger, samler all sin kraft for å gripe tak i Jesus, den korsfestede, som sin tilflukt og sitt nødanker. Den sjelen ønsker å komme nær Jesus og trykke ham inn til sitt hjerte. Når dette ikke vil lykkes helt, men verdslige tanker, vantro og tvil hindrer sjelen, blir den bedrøvet og bekymret over sin mangel og svakhet.

Kjempende tro

Men den gir ikke opp. Den holder ut i lengsel. Ja, selv om Herren vil slå den i hjel ved å ta bort trøsten, vil den likevel håpe på ham og holde fast på ham. Den kjemper med Gud, slik som Jakob gjorde, og vil ikke slippe ham før han vil velsigne.

Dette er den saliggjørende og helt nødvendige tro som gir de sikre kjennetegn på en kristens barnerett. Dette er å fly til fristedene. Dette er å søke Herren mens han er å finne og kalle på ham den stund han er nær.

Men når det blir sagt at den sanne troen i begynnelsen består av klagende tillit og lengsel etter Jesus, advarer jeg mot å bedra deg selv. Du vil kanskje tenke slik: Hvis den sanne troen bare er en lengsel etter Herren Jesus, har også jeg den sanne troen. Pass på at du ikke drar forhastede slutninger. Prøv heller om lengselen din er rett. Prøv *årsaken* til lengselen og spør: *Hvorfor?* Prøv dens kvalitet og spør: *Hvordan?*

Moses driver til Kristus

Den rette lengselen har følelsen av en syndig jammer som bakgrunn. Moses må drive deg til Kristus. Du må si som David: «Av det dype kaller jeg på deg, Herre!» (Sal 130:1). Den sjel som vil finne trøst ved Jesu innbydelse, må kjenne hva det vil si å streve og ha tungt å bære. Det finnes

ingen annen mulighet til å unngå blodheverneren enn å fly til ham som har sonet syndene våre med sitt blod. Hvis du aldri har sett inn i elendigheten din, og aldri har vært alvorlig bedrøvet over syndene dine, er tilflukten din uten grunn og lengselen din er falsk. Derfor sa Jesus: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt» (Mat 9:12).

Finn ut hvilken hensikt og hvilket mål lengselen din har. Det må ikke være noen annen enn Jesus Kristus. Han må sees på som han er kommet til oss fra Gud (1Kor 1:30). Og han er ikke kommet fra Gud bare til rettferdiggjørelse og frelse, men også til helliggjørelse og visdom. Det er etter hans tre embeter: yppersteprest, konge og profet.

Rettferdig og hellig i Kristus

Skal du bli rettferdiggjort, må du se på Jesus som yppersteprest og frelser som *en* gang gikk inn i helligdommen og fant en evig frelse med sitt blod.

Men du må ikke glemme at han også er kongen din, og du må leve etter hans vilje. Han er profeten din, og du må akseptere den sanne læren hans. Her er det mange mennesker som bedrar seg selv. De vil ha Kristus til rettferdighet, men ikke til helliggjørelse og visdom. De skiller det som Gud har sammenføyd og vil akseptere Kristus som vår yppersteprest, men ikke som konge og profet. De lengter etter Kristus for å unngå syndens straff, men ikke for å bli løst fra synden og bli hellig, from og gudfryktig ved å forenes med Kristus. De vil bare

Den åndelige sult

Slik som den legemlige sulten kommer når magen er tom, kommer den åndelige sulten når den troende ikke føler noen rettferdighet hos seg, men bare elendighet. En sulten, lengtende sjel kan se Jesus, livets brød, bli båret frem og høre et trøsterikt kraftord som går til hjertet på den. Da begynner sjelens sultne liv å gi sin trang til kjenne: Å, Herre Jesus, ditt ord er søtt! Ditt samfunn er fullt av trøst. Den som bare hadde deg og var forent med deg. Da ville jeg ikke ønske meg noe mer i verden, og jeg ville lide alle ting for

din skyld. Men hvor er du, min Jesus? Jeg føler ikke din kraft slik jeg gjerne ville. Jeg er fortsatt svak og skrøpelig. Å, Herre Jesus, hjelp meg, styrk meg. Gi meg en brødsmule fra bordet ditt. Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg. Ingenting smaker godt for meg så lenge jeg ikke er sikker på din nåde. Å, usle verden. Hva har du? Ingenting, ingenting. Jesus alene er alt for meg. Han har den fred som verden ikke kan gi. Gi meg, å, gi meg, aller kjæreste Herre Jesus, det som er best for meg i tid og evighet.

Erik Pontoppidan

Det er troens art å føle synd og gjerne ville være kvitt den. Hvis du føler at hjertet skjelver og du er svak og gjerne ville at du hadde troen, takk Gud. Det er et sikkert tegn på at Ordet har truffet deg og driver deg. Hva slags tro hadde det vært hvis jeg ikke hadde engstelse eller bekymring i hjertet? Det er ved disse at troen skal øve seg.

Martin Luther

ha Kristus *for* seg, men ikke *i* seg. Han skal være et skjul for dem, men ikke et eksempel.

Lengselen til de sanne troende er helt annerledes. De søker og ønsker seg ikke bare helliggjørelsen i livet etter døden, men også i livet før døden. De vet at selv om det ikke fører til at de har gjort seg fortjent til salighet, får ingen se Gud uten helliggjørelse. De sanne troende har en rett sult og tørst etter rettferdighet. Ikke bare etter troens rettferdighet, som de får av Guds nåde, men også livets rettferdighet. De er oppmerksom på at han «gav seg selv for oss for å løse oss ut fra all urettferdighet, og rense for seg selv et eiendomsfolk, som med iver gjør gode gjerninger» (Tit 2:14). Den som ikke har begge disse hensiktene med lengselen sin, han er ingen troende, men en hykler...

Sann eller falsk lengsel

Utholdenhet er også en egenskap som skiller den sanne troende lengsel fra den falske. Hykleren har vel også av og til en flyktig andakt, som Herodes hadde da han hørte Johannes tale, eller som fariseeren som sa: «Salig er den som får sitte til bords i Guds rike» (Luk 14:15). Han kan av og til føle seg rørt og sukke og ønske at han måtte få del i himmelen sammen med alle Guds barn. Men denne lengselen forsvinner så snart været snur seg. Hvis han kommer i verdslig selskap igjen, er det over. Den lille gnisten er sloknet, hjertet er kaldt og langt fra å smelte og bli omdannet. Hykleren kan få en lengsel etter det gode slik som den fromme av og til får lyst til det onde.

Slik er ikke lengselen til den sanne troende. Den er utholdende. Selv om den ikke alltid er varm, er den alltid ærlig. Det er med lengselen som med pulsen, den slår alltid, men den slår ikke alltid like fort. (...)

Vi har nå sett på lengselen til den sanne troende i dens årsak, hensikt og kvalitet. Den som i sannhet anerkjenner disse tingene, han kan trøste seg med at han er en av de åndelig fattige, sultne og tørste som Jesus lover skal bli mett.

*Fra «Troens speil»
Lunde forlag, 2002*

www.josafat.no

Den pietistiske utfordringen

Av Carl Fr. Wisløff

Vi vil i korthet ta for oss spørsmålet om hva vi tenker på med ordet pietismen. Det er merkelig å se hvordan Gud fornyer sin menighet, sa en kjent teolog på et sommermøte for studenter. Jeg var nybakt student det året, og hørte godt etter. Når kirken blir kald og død, griper Gud inn. Vi ser det i historien, la han til. Da kirken var havnet i overtro og vranglære, sendte Gud Luther, og det ble en evangelisk reformasjon. Så stivnet kirken i død rett-troenhet i ortodoksiens tid. Men så kom pietismen som et vårvær!

Død ortodoksi – levende pietisme?

Jeg likte dette syn på historien. Død ortodoksi – levende pietisme. Akkurat slik er det mange som tenker seg utviklingen.

Men så studerte jeg teologi, og da møtte jeg noen som sa akkurat det motsatte. Ortodoksiens tid var kirkens store tid, sa disse. Da samlet lutherkirken seg om sin bekjennelse og avviste den reformerte vranglære. Men dessverre kom pietismen. Med den kom oppløsningen – nå ble vekten lagt på den fromme personlighet i stedet for på kirkelæren. Omvendelsen fikk all oppmerksomhet, og dåpen ble nærmest avskrevet. (...)

En må si det er merkelig: Noen sier at ortodoksiens tid var død og kald, men pietismen kom med nytt liv. Andre sier at ortodoksiens tid var kirkens store tid. Da

hersket den rene og rette lære, da samlet menigheten seg om Ord og sakrament. Men så kom pietismen med sin subjektivism, og så ble det omvendelsen i stedet for dåpen, fromheten i stedet for troen.

Hva er riktig?

Ikke to tidsavsnitt, men to tendenser

Jeg vil fremsette en påstand: Begge disse syn er feilaktige. Det er misvisende å tale om pietismen som en bevegelse etter ortodoksiens tid. I virkeligheten dreier det seg her ikke om to tidsavsnitt som avløser hverandre, men om to tendenser som har vært merkbare helt fra reformasjonstiden.

Det er vanlig å datere pietismens begynnelse til året 1675, da Philip Jakob Spener utga sin *Pia Desideria* (fromme ønsker). (...)

Var Spener en pionér som hevdet noe ingen hadde hørt og sagt tidligere?

Svaret er at det meste av dette hadde vært sagt mangfoldige ganger. Spener sier det selv: Jeg er ikke den første som offentlig gir vitnesbyrd om et slikt forlangende.

La oss reise et viktig spørsmål: Hvem er det som har skapt inntrykket av at ortodoksiens tid var død en tid?

Svaret er: Det har ortodoksiens egne teologer gjort. Den tyske kirkehistoriker H. Leube har studert dette inngående. Han taler om «anklage-

litteraturen» i ortodoksiens tid. Luther selv klaget ustanselig over den død og likegyldighet han var vitne til i folket. Samme klage finner vi hos ortodoksitidens beste og mest kjente menn: Dannhauer, Chytræus, Selnecker, Brenz og mange andre.

Ikke minst finner vi slike klager hos Johann Arndt, i hans store verk om «Den sanne kristendom» (1605-09). Vi skal merke oss at Speners «Fromme ønsker» ikke utkom som egen bok – den var bare en innledning til en ny utgave av Johann Arndts «Sanne kristendom». (...)

Her bør vi tenke på en sak som ofte glemmes. Den middelalderlige fromhet, med dens bøker og tankegods, var ikke noe som lutherske teologer «grep til» for å skape liv i rettroenhetens døde ben. Med slike tanker tegner man et feilaktig bilde av det som skjedde. Det som faktisk fant sted, var simpelthen det at fromheten levde videre, befridd for mye av de utvekster og feilutviklinger som var kommet til i århundrenes løp. (...)

Pietismen kom ikke med noe nytt

Likevel har Spener her en viktig sak som kjentes som noe nytt i samtiden, og det var «konventiklene», småmøtene, hvor lekfolk samlet seg til oppbyggelse om Guds ord. Her bryter Spener nytt land, selv om det ikke ble så mye av småmøtene i første omgang. Her lå livets egen vei, det viste seg siden. Vi vet noe om det i vårt eget lands kirkehistorie.

Vi bør tenke mer på den indre sammenhengen i reformasjonens historie. Se på Luther og den reformasjon som kom ved den nye forkynnelse av evangeliet. Det var en stor, ny begynnelse – men det var kristne mennesker også før Luther! Radikale svermere mente at forfallet var blitt så stort at det ikke fantes noen kristen kirke lenger, en måtte begynne helt på nytt; de talte om en *restitutio* (gjenopprettelse). Nei, sa Luther, den sanne kirke – de sanne troende – har vært der hele tiden; det trengs bare en *reformatio* (fornyelse).

På lignende måte med pietismen. Det var ikke bare død formalisme før Spener sto frem med sine «fromme ønsker». Spener fulgte i andres spor – han gjentok det som ortodoksitidens beste menn hadde talt om.

Vi bør ikke tenke og tale som om ortodoksien og pietismen er to forskjellige tidsavsnitt som følger etter hverandre i kirkens historie. Som vi nå har sett, er dette en misvisende betraktning. Pietismens viktigste kjennetegn kan en se også i tiden før Spener.

Forskjell på ortodoks og pietistisk grunnholdning

Det er mer fruktbart å tenke som så: Det finnes to grunntyper i den lutherske kirkens historie, to grunntyper som har vært der hele tiden. Vi har en ortodoks type, som legger eksklusiv vekt på dåpen: Gjenfødselen skjer i dåpen og ingen andre steder. Denne type forkynnere legger vekt på den offentlige forvaltning av nådens

Nytt om navn

Ny kasserer

Vi vil takke *Torunn Ånestad*, Varhaug, for det store arbeid hun har lagt ned som kasserer i Lekmannsmisjonen over mange år, og den tro-skap hun har vist i tjenesten.

Samtidig vil vi ønske *Sara Heian* velkommen som ny kasserer. Sara har vært elev ved Bibelskolen på Fossnes, og vil av mange være kjent som husmor der inntil hun fikk egen familie. Hun og mannen, *André Heian*, som er vaktmester og husfar ved skolen på halv tid, har to barn, og de bor på skolen. Vi vil også benytte anledningen til å takke Sara for det hun har betydd for skolen som husmor, og vi ønsker lykke til i nye oppgaver.

Husmor ved bibelskolen

Vi er takknemlige for at *Elin Nilsson*, fra Nybro i Sverige, har lovet å fortsette som husmor ved bibelskolen også dette året. Med flere elever (rundt 20) er det behov for mer hjelp på kjøkkenet og i internatet, og fjorårselev *Mirjam Holmgren*, fra Byske i Sverige, er villig til å gå inn i denne oppgaven sammen med Elin.

Forbønn

Vi vil be om forbønn for alle disse, for vaktmesterfamilien *Liv Jorunn* og *Martin Fjære* (han underviser også i noen fag), og de andre lærerne: *Sigbjørn Agnalt*, *Konrad Fjell*, *Lars Fossdal*, og rektor *Per Bergene Holm*, samt de nye elevene.

Sekr.

midler – den som skjer ved det kirke-lige embete. Vekkelsene blir derimot betraktet med en viss distanse.

Men så har vi også en pietistisk-luthersk grunntype. Også denne ser dåpen som gjøfødelsens bad. Men den betoner omvendelsen og det nye Åndens liv på en annen måte; den forkynder til vekkelse og omvendelse, og kommer derved til å tale om den nye fødsel som skjer ved evangeliets Ord. «Enhver oppvekkelse til nytt liv er en

ny fødsel» (Pontoppidan). Dette syn kan påberope seg de lutherske bekjennelseskrifter, som taler om å bli omvendt, komme til troen og bli gjøfød ved det forkynte ord (Konkordieboken).

De som hevder at gjøfødelsen bare skjer i dåpen, er ofte redde for at vekkelsesforkynnelsen skal svekke troen på dåpens store betydning. Men den mer pietistiske retning har en annen bekyrning: «Det er neppe noe

som er mer skikket til å hindre oppvekkelse enn den stadige innprenten av at alle døpte fremdeles er Guds barn» (Gisle Johnson). (...)

Pietismen opptrer i flere utgaver

Det er viktig å være klar over at pietismen opptrådte i forskjellige utgaver. Det var en meget tydelig forskjell mellom Franckes pietistiske senter i Halle – og grev Zinzendorfs brødrevenner i Herrnhut. Zinzendorf har karakterisert forskjellen slik: En ekte pietist ser sin synd og sine overtredelser og vedblir å betrakte disse dag og natt – og han lar bare unntaksvis blikket hvile på Guds lam som tok verdens synd på seg. – Men brødrene, derimot, de har i et lykkelig øyeblikk fått se Lammet, Frelseren, og siden fortsetter de dag og natt å se hen til Ham – bare unntaksvis ser de på sin egen elendighet – og blir på den måten ydmyket. Den karakteristikken treffer noe som er helt riktig.

I Norge fantes den samme motsetning mellom haugianere og brødrevenner. Hauges venner syntes brødrevennene tok det for lett og for fort med omvendelsen. Men brødrevennene klaget over at haugianerne «forakter vår frie adgang til nådestolen».

Den samme motsetning finner vi over alt. Det ble brukt sterke ord i konfliktene. Men motsetningen stakk i virkeligheten ikke så dypt som de selv trodde. Jeg vil kalle det en familiekrangel. Slike familiekrangler kan være vonde nok. Men de kan ikke skjule familielikheten. (...)

Trenger en pietistisk vekkelse

Det kan ikke være tvil om at vi trenger en pietistisk vekkelse i retning av vilje til forsakelse av verden og verdens vesen. Bibelen sier: «Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden. Om noen elsker verden, da er kjærligheten til Faderen ikke i ham. For alt som er i verden, kjødets lyst og øynenes lyst, og hovmodig skryt av det en er og har, er ikke av Faderen, men av verden» (1Joh 2:15-16).

Livet blir mer og mer komplisert. Da jeg var ung, ble kino sett på med kritiske blikk. Nå har nær sagt hver mann kino i sin egen stue – og det som fjernsynet viser, er ofte langt mer tvilsomt enn de uskyldige Chaplin-filmene i 1920-årene.

Jesus taler om å ta sitt kors opp og følge ham (Mat 16:24). Her er mye å overveie for den som skal forkynde Guds ord og veilede andre. (...)

En hører ofte at folk sier: Jeg er ikke teolog, så jeg kan ikke vite hva som er rett og galt. Slik blir det sagt når det for eksempel er tale om homofilt samliv. Mange gjemmer seg bak bibelkritiske teologers ord og meninger, og selv vil de ikke ta standpunkt, for: «Jeg er ikke teolog!» Nei-vel, men du har vel en bibel, du kan lese hva Guds ord sier. Du kan lære av de gamle pietistiske leserne, så kan du holde deg til Guds ord. Det står fast til evig tid.

Fra «Gjør en evangelists gjerning»

Lunde forlag, 1998

Utvalg og undertitler ved I.G.

Israels framtid i profetisk lys

Av Per Bergene Holm

I og med at løftene om velsignelse, og utvelgelsen til å være Herrens Sønn og Herrens tjener, bare var forbilledlig og siktet på Messias (slik det ble pekt på i det forrige nummeret av bladet. *Red. ann.*), hva så med Israel som Guds utvalgte folk? Har Israel utspilt sin rolle? Har Gud kanskje til og med forkastet dem som folk?

Til det svarer Skriften et tindrende klart *nei!* (Rom 11:1). Hele Israel skal bli frelst (Rom 11:26). Den tjeneste Gud kalte det til er enda ikke fullendt. Israel skal fortsatt være Herrens tjener til å åpenbare frelse og bringe velsignelse til alle folk. Det gamle testamentet har en rekke løfter knyttet til Israels fremtid, hvordan lov og lys skal gå ut fra Sion, fra Jerusalem.

Men de løfter som er gitt til Israel som folk – de er alle knyttet til Messias (2Kor 1:19-20) – og de skal i ett og alt oppfylles, men ikke uten Messias! Det er Messias som er et lys for hedningefolkene og bare i kraft av ham skal Israel også være et lys for hedningefolkene. Det er ikke Israel *uten* Messias som skal oppleve og oppfylle løftene, men Israel *med* Messias! For uten Messias er Israel intet. Men når Israel omvender seg og blir frelst – får del i barnekåret – skal det få erfare at alle Guds løfter til Israel går i oppfyllelse til velsignelse

for alle jordens slekter. Da skal Israel fullt ut fylle det kall Gud har gitt dem, da skal de oppleve hva det vil si å være Guds eiendomsfolk framfor alle andre, et folk av konger og prester for Gud. Det taler apostelen Paulus om i Rom 11:15. Da skal også de jordiske løfter til Israel, om land, fruktbarhet og fred gå i oppfyllelse.

Israels framtid i lys av det profetiske ord

Som en følge av sin vantro og synd, kom Israel under Guds forbannelse og dom og ble spredt blant folkeslagene. Det skjedde ved bortførelsen til Babel – 608 f.Kr. Men Herren tok seg igjen av dem, samlet og hentet dem hjem etter 70 år i landflyktighet – 538 f.Kr. Herren hentet sitt folk hjem slik at han kunne fullføre sitt frelsesråd. For Guds frelsesråd er ikke bare knyttet til folket, men også til landet. Derfor måtte jødene være tilbake i sitt land, slik at Guds Sønn kunne bli født der og fullføre sin frelsesgjerning på det sted som Herren hadde utvalgt for å la sitt navn bo der.

Men selv om Israel ble samlet til sitt land for at Guds evige frelsesråd kunne bli oppfylt i og gjennom det utvalgte folk, tok ikke folket selv imot Guds frelse. De vendte seg tvert imot enda en gang bort fra Gud, inntil de

forkastet Guds egen Sønn og dro over seg en enda verre forbannelse. Romerne la Jerusalem i ruiner og fordrev jødene fra landet, og søkte å utslutte alt jødisk.

Igjen ble jødene spredt blant folkene, og hvor de enn kom så led de nød, inntil det kulminerte i det store Holocaust. Det er som om jødene selv aner hva som skjer, midt i sin blindhet. Så lenge de selv ikke vil ta imot han som ble deres brennoffer og sonoffer – han som ble plaget og slått for deres synder – må de selv være syndebukk og brennoffer (holocaust). Det er så uendelig tragisk.

Nå opplever vi at Herren igjen, etter sine løfter, har begynt å hente sitt utvalgte folk hjem til Israels land. Profeten Esekiel taler om dette fra kapittel 34 (jf Esek 34:11-13a). I kapittel 37 får profeten se en rekke døde ben som ligger i en dal. Det er hele Israels hus – det vil si både Juda og Israel. De tørre benene nærmet seg først til hverandre, ben inntil ben. Det er uttrykk for at Herren skal samle sitt folk igjen, og det gjelder ikke bare Juda, men også Israel (nordriket). Jødenes hjemvendelse til Israel og opprettelsen av staten Israel er uten tvil et ledd i dette, men likevel ikke den fulle oppfyllelse. Fortsatt er Abrahams etterkommere spredt blant folkeslagene, og den åndelige situasjon er ikke særlig forandret siden Jesu tid. Fortsatt er folket vantro, uten Messias, som skal bli deres hyrde og konge (Esek 34:23-24). Den åndelige renselse og levendegjørelse som

profeten Esekiel taler om gjenstår også (Esek 37:11-14).

Israels framtid på kort sikt

Vi må igjen slå fast at uten Messias er Israel intet, ja det er verre med Israel og jødene enn noe annet folk på grunn av det store lys de har forkastet (Mat 11:20-24). Og på bakgrunn av dette må vi med sorg si at jødene og Israel i dag ikke går noen lys framtid i møte på kort sikt.

Når de nå samles til sitt land, er ikke det et tegn på at alt bare skal gå mot velsignelse og fred og lykke – at den åndelige gjenopplivelse står for døren. Nei, Israel samles til nok et «brennoffermåltid», nok et «holocaust». Det må så være, så lenge Israel ikke omvender seg og tar imot Messias. Som tjener må Israel forkynne for folkene om syndens og vantroens straff og pine – gjennom sin egen straff og pine – og Israel må være syndebukken, så lenge det ikke tar imot stedfortrederen, Guds lam som bar all verdens synd – også Israels synd. Mer og mer skal hele verden samle seg mot Israel som hele verdens syndebukk. Vi er i ferd med å oppleve det.

Israels framtid på lengre sikt

Men det er samtidig Gud som samler folkeslagene til dom i Josafats dal. Josafat betyr «Herren dømmer».

«Der vil jeg holde rettergang med dem på grunn av Israel, mitt folk og min arv, fordi de spredte dem blant hedningefolkene og delte mitt land»

(Joel 3:7). Folkeslagene vet ikke hva de begir seg i kast med. Det er ikke bare Juda og Israel de får til motstandere, men Herren selv skal stride mot dem og holde dom. Denne dommen over folkeslagene innebærer også at hedningenes tider er til ende. Nå er tiden inne for Herren til igjen å ta seg av sitt eiendomsfolk. Men først skal altså Jerusalem bli en tumleskål for alle folkeslag. De skal kringsette Jerusalem og det skal bli en veldig trengsel for Juda.

Men midt i denne nød skal det bli et rop til Herren. Det er noe som stadig går igjen i hele Israels historie: «I sin trengsel omvendte de seg til Herren, Israels Gud. De søkte ham, og han lot seg finne av dem» (2Krøn 15:4). Profeten Sakarja taler om hvordan dette skal skje: «Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkeslagene rundt omkring. Når Jerusalem blir kringsett, skal det også gå ut over Juda. Det skal skje på den dag at jeg vil gjøre Jerusalem til en løftestein for alle folkene. Alle som løfter på den, skal såre seg selv. Ja, alle jordens hedningefolk skal samle seg mot det. På den dag, sier Herren, vil jeg slå hver hest med skyhet og dens rytter med vanvidd. Men over Judas hus vil jeg opplate mine øyne, og alle folkenes hester vil jeg slå med blindhet. Judas stammehøvdinge skal si i sitt hjerte: Jerusalems innbyggere har styrke ved Herren, hærskares Gud, deres Gud! På den dag vil jeg gjøre Judas stammehøvdinge lik et fyrfat mellom vedtrær og et ildbluss blant kornbånd. De skal

fortære alle folkene rundt omkring, til høyre og til venstre. Og Jerusalemfolket skal fremdeles bo på sitt sted, i Jerusalem. Herren skal frelse Judas telter først, for at ikke Davids hus og Jerusalems innbyggere skal ha større herlighet enn Juda. På den dag skal Herren verne Jerusalems innbyggere. Den iblant dem som snubler, skal på den dag være som David. Og Davids hus skal være som Gud, som Herrens engel foran dem. På den dag vil jeg søke å ødelegge alle de hedningefolk som drar opp mot Jerusalem. Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens Ånd, og da skal de skue opp til meg som de har gjennomstunget. Og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham slik som en klager over sin førstefødte» (Sak 12:2-10).

Men det er bare en rest av Israels folk som skal nå fram til denne frelse og renselse: «I hele landet, sier Herren, skal to tredjedeler utryddes og omkomme, bare en tredjedel skal bli spart. Og denne tredjedelen vil jeg la gå gjennom ilden og rens den, som en renser sølv, og prøve den, som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem. Jeg vil si: De er mitt folk! – og de skal si: Herren er min Gud!» (Sak 13:8-9).

Da skal Jes 53 bli vitnesbyrdet til den frelste rest (Rom 9:27; 11:26 og Jes 53). Det skal bli en underlig dag!

*Forts. i neste nummer med emnet
«Riket for Israel»*

Konfirmantundervisning

Kjære kommende konfirmanter i 2009 og 2010!

Som tidligere år innbyr Norsk Luthersk Lekmannsmisjon (NLL) kommende konfirmanter til å følge konfirmasjonsundervisning i regi av Bibelskolen på Fossnes.

Da vi selv har få konfirmanter i 2009, vil vi ikke ha konfirmantundervisning skoleåret 2009-2010, men la dem som skal konfirmeres i 2010 følge undervisningen sammen med dem som skal konfirmeres i 2009. Undervisningen 2008-2009 er derfor åpen for alle som går i 8. og 9. klasse til høsten. Alle som ønsker å gjøre seg bruk av undervisningen er velkommen, uavhengig av menighetstilknytning.

De som deltar i konfirmantundervisningen kan gjerne følge andre konfirmasjonsforberedelser ved siden av, eller konfirmere seg andre steder enn i NLL, om ønskelig.

Konfirmantundervisningen starter opp med den første samlingen på Bibelskolen på Fossnes fredag 12. september kl. 19.00. Samlingen vil begynne med kveldsmat og orientering. Lærerne vil presentere seg og si litt om hvordan de tenker å legge opp undervisningen. Alle

som ønsker å følge undervisningen, og andre som vurderer det, er hjertelig velkommen til denne første kvelden! Det gjelder også foreldre og andre.

For konfirmantene fortsetter samlingen fram til lørdag kl. 15.30. Selv om du ikke vet om du skal følge undervisningen senere, er du hjertelig velkommen til å være med på hele samlingen. Helgesamlingen koster ingenting.

Konfirmantlærere blir Lars Fossdal og John Egil Brennsæter.

Vi har også i år lagt opp til helgesamlinger fordi vi har konfirmanter som bor ganske spredt. Endelig avklaring av høstens samlinger gjør dere i fellesskap på den første samlingen.

Vi vil gjerne presentere konfirmantene for venneflokkene på konfirmantenes hjemsted, slik at de kan ta konfirmantene og deres lærere med i sine forbønner. Vi vil komme tilbake til når og hvor en slik presentasjon kan finne sted.

Hjertelig velkomne til konfirmantundervisningen!

På vegne av konfirmantlærerne:
Per Bergene Holm
rektor, Bibelskolen på Fossnes

Pilegrim med himmellengsel

Av Gunnar Dehli

Særlig på sine gamle dager blir Per Nordsletten sterkt pessimistisk i sine brev. Det lakker mot enden. «Brevet til Laodikea er vel en Bekrivelse af Kirkens Stilling mot Enden. Gud forbarme sig!»! Det gjelder i denne tid å være våken. «Vi lever i en ond og farlig Tid, farligst for de Kristne fordi Verdensånden optar Tid og Tanke, så Læsningen af Guds eget Ord og Bøn, Hjertebøn om den Helligånds Tugt og Trøst af Ordet, forsømmes og Livet tager Skade, sygner hen, og Vægterne, både Lærde og Lege, lider af den samme Slaphed. Noomi spurgte sin Svigerdatter: Hvor har du sanket i dag? Men den ene Troende møder den anden på Veien eller kommer ind i Huset, uden at de spørge: Har du det godt med Gud i dag? At få en Samtale i stand derom, nei dertil er der ikke Tid. Det bliver engang Tid til at døe, men ikke Tid til at indhente det som er forsømt. Å, måtte Gud forbarme sig over os! Jeg har været med at bede om at Krigen måtte ophøre, men ikke dersom Gud kunde få bruge den som et Tugtens Ris for vort Folk til at søge Herren».

Redd for verden – glad i håpet

Nordsletten ser mørkt på den kirkelige utvikling og også på legmannsarbeidet i tiden: «Somme Tider er jeg så sår, syg og bedrøvet, både over min egen og Andres Elendighed og

Kirkens Nød at jeg er tilbøielig til at sige med Elias: ‘Herre, det er nok. Tag min Sjæl’! Og somme Tider ønsker jeg næsten at jeg var 20 År og kunde få reise og forkynde for en fredløs og blødende Menneskehed om den Salve som blev presset på Golgata, den eneste som stiller Menneskehjertets Smerter».

Nordsletten *blir* ikke i pessimismen. Om alt blir svart, lyser dog det levende håp. Ofte taler han om at han gjerne vil komme dit hvor Gud vil ha ham, og allerede i et brev i 1907 sier han: «Jeg tænker helst på at Herren vil have mig Hjem snart. Jeg forstår at Gud mener at min Virkedag er snart slut, og jeg er godt fornøiet med det».

Han er frimodig og hjelper med sine brev venner til frimodighet. «Lad Satan, Fornuften og Vantroen være hos Pilatus og Kaifas og grib med Troens Hånd din Frelser og syng: ‘Med dig min Frelser vil jeg lide og gjennom Verdens Torne gå’».

Atskillig av de mørke tidsbilder Nordsletten gir i sine brev av all «den meget Halvkristendom» og alle klager over tidens forkynnere har sikkert sin forklaring i at han er blitt gammel og sammenligner tiden med de gamle dager. Hans kritikk av tidsforholdene er dog ofte rammende.

Under alt ser han hjemover og trøster sine venner med håpets trøst. I det nest siste brev han skriver til over-

lærer Petersen (1921), sier han: «Vi leve, Gud ske Lov, bra, især fordi vi tør tro at vi skal ikke dø. – Når det som skal og må dø, overflyttes den Del af os som besidder Kristi Liv. Hver den som lever og tror på mig, skal ikke dø evindeligt. Han kommer snart, har han sagt. Ja, Gud give os Nåde til at findes iklædte og ikke nøgne!»! Det er pilegrimen med pilegrimssinnet som venter på å fare herfra og være med Kristus.

Sann og ekte bønn

M. A. Brekke forteller at da han andre gangen skulle opp til Lesjaskogen på besøk, kom han på et bønnemøte i Kågen ved Bjorli. Skjugur Bjorli var der. Vennene satt under bønnemøtet, men når en skulle lede i bønn, falt han på kne. Skjugur begynte å be til Gud. «Kor det er gildt å vera saman med borna dine!» sa han. «Med det same e kom og såg alle hattane og klærne ute i svala, vart e so glad. Takk, Gud, fordi e skal få vera saman med dei truande! No kjem du att du arge Satan», sa han, «og fortell meg at e ikkje er rett umvend. Det er ikkje fyrste gongen. Men no skal du høyra: ‘Den som ikke holder sig til gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, ham regnes hans tro til rettferdighet’. No tenkjer eg du fekk nok. Takk og pris, kjære Gud, fordi me har dit ord, hvormed vi skal slukke alle den ondes gloende pile. – Men no er han ikkje langt burte att. Han passsar på og seier: ‘Du blir ikke bestandig til enden’. No skal du høyra: ‘Inntil Eders alderdom er jeg den samme, og inntil

de grå hår vil jeg bære Eder’. Ja, no fekk du vel nok», sa han. Slik var Skjugur Bjorli. Det hørtes så underlig ut, men det var så ekte og enfoldig.

Etter gårdsbrannen

Til en venn skriver Nordsletten og takker for et deltakende brev han hadde fått: «Når det ene Lem lider, lider de andre med, og det er vel som det i et sundt Legeme bør være, der han daglig Adgang til det eneste Sundheds- og Helse-bringende Apotek». «For Bedstemor og mig brændte det jo kun en Deel Seng- og Gangklæder samt en Deel Møbler, som stod nede i den store Bygningen. Men for andre brændte næsten alt. Forresten brændte jo kun det som skulde brænde. En anden Gang skal det brænde alt-sammen, og derfor er det bedst at have sin Skat i noget som ikke brænder, og hvad jeg trænger til Hjemreisen her-efter, får Gud ifølge sit ord og skaffe mig af uforskyldt Naade. De første Døgn Jesus var på Jorden, boede han i en Asenstald; men det slipper jeg. Å, du må hjælpe mig at bede Gud om mer barnlig Tro på Ham», skriver han.

Ikledd Jesu rettferdighet

«Jeg forstår nu at jeg er bleven gammel», skriver Per i et brev i september 1918, «og duer til lidet. Det gamle Menneske er også blevet gamlere. Det vrider sig når det skal døe. Men skal det blive Plads for Jesus, må det døe. Mit eget tykke Selvliv må døe, og Jesu Liv og Død må få opptage Pladsen. Mister jeg min Ret-

PROGRAM FOR BIBELHELG

26.–28. september 2008

på Solgry Ungdoms- og Misjonscenter, ved Haugesund

- Fredag 26. Kl 1900 Samling og kveldsmat
Kl 2000 Kveldsmøte v/Egon Kattner (DK)
- Lørdag 27. Kl 1000 Bibeltime v/Per Bergene Holm
Kl 1130 Bibeltime v/Egon Kattner
Kl 1700 Bibeltime v/Per Bergene Holm
Kl 2000 Kveldsmøte v/Egon Kattner
- Søndag 28. Kl 1030 Formiddagsmøte v/Egon Kattner

Ledere: Magne Ekanger, André Heian og Dag Rune Lid.

Ung og eldre velkomne til samling om Guds ord!

Påmelding: Magne Ekanger – 53 42 92 14 / 412 45 598

www.nll.no

ferdighet, får jeg den som Jesus har forhvervet og skjænket mig i stedet, og da greier jeg mig».

Han hadde en gang skrevet til en ung troende dame som hørte lite: «Det er lidt Ondt for Dig at Du hører så lidet; men Gud har ordnet det slik og fundet at så skulde være bedst for Dig. Alle sande Kristne må have nogen Slags Trængsel for at kunde komme vel igjennem denne onde Verden. Og så må Du huske på: Får du høre lidet af det som er Godt, er Du sparet for at høre noget af det som er Ondt. Talen om andre og meget som er unyttig og syndigt. Og så haver du Øine at see og læse Guds Ord med. Og det er nu bra da».

Full reisedekning hos Gud

«Støvhytten» ble mer og mer nedbrutt. Ennå i slutten av 1920 kan Nord-

sletten i et brev hilse en av sine venner og fortelle, at «vi lever enda og mener aldrig at døe. Nei, er Kristus vort Liv, er alle som i Sandhed tror på ham, udødelige. Der blir ingen udslidt Per».

Ellers talte han ofte om hvor mørk tiden var. «Du har begynt å bli ta de karom, som trur at enhver bevegelse er vekkelse du óg», sa han til en av sine gamle venner. «E har nok i det siste lagt merkje til at det er so lite tale um synd. Då vert det lite trong til nåden».

En venn leste fra Salme 103: «Han gjør ikke med oss efter våre synder». «Nei, det kan han ikkje gjera», brøt Nordsletten av. «Gud er ikkje urettferdig. Han har fått fuld betaling ved Kristi liv og død for oss. Han krev ikkje betaling tvo gonger».

*Fra «Per Nordsletten – En legpredikant av den gamle skole»
Lutherstiftelsens forlag, 1928*

«Det er liv i å se på det Golgata kors»

Referat fra Lekmannsmisjonens årsmøte av Sigbjørn Agnalt

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon (NLL) avholdt sitt årsmøte 10.07.08 i forbindelse med sommerskolen på Fossnes.

Årsmøtet ble åpnet med andakt av Tollef Fjære. Han minnet om ordene fra 4Mos 21:4-9. Jesus bruker denne beretningen som en anskuelsesundervisning om betydningen av sin lidelse og død. Ordet *se* er et sentralt ord i denne beretningen. Det som frelser er å se på den opphøyede. Den som vender om og ser, blir berget fra slangegiftens virkning og får liv, ja evig liv. Det er liv i å se på det Golgata kors.

Minneord over de som er gått bort siden forrige årsmøte ble holdt av Karl Bø. Disse var Lilly Øygarden og Kristine Kolnes.

Årsmelding for NLL ble lest av formannen Dag Rune Lid. Han innledet med å minne om det alvorlige frafallet fra Gud som vi er vitne til i vårt land og folk, at dette fører til at vi kommer inn under Guds vrede og dom. Derfor må vi som Guds folk vende oss til Herren i omvendelse og bot med bønn om at han må gripe inn. «Vi vet ikke hva vi skal gjøre. Men til deg er våre øyne vendt» (2Krøn 20:12).

Lekmannsmisjonen er en «sendetjeneste» som sender ut forkynnere til møtevirkosomhet hjemme og ute. Slik har det vært også dette året. I tillegg til egne forkynnere er det også mange innleide fra andre sammenhenger. For-

kynnerne har besøkt de faste plassene her hjemme, i tillegg har de også prekt i Sverige, Danmark og Moldova.

Formann i Landsstyret (LS), Dag Rune Lid, gjorde rede for stemmerettspraksisen i årsmøtet siden starten av NLL, og hvordan spørsmålet nå har vært behandlet etter at forslaget om å gå igjennom dette på nytt kom opp i 2007.

Saken har vært utredet av LS og vært framlagt både i fellesstyremøte (rådsmøte) for misjonen/ bibelskolen, samt på årsmøtet i fjor. Ut fra dette så ikke LS at det var aktuelt å fremme et forslag om endring av grunnreglene gjeldende stemmeretten i årsmøtet, da en ikke så det som realistisk at det ville få 2/3 flertall.

Landsstyret gikk inn for å arbeide videre med prinsipper for eldste-funksjonen i LS, og årsmøtet samtalte om dette. Det ble til slutt foreslått å avvente videre behandling av saken, og dette sluttet årsmøtet seg til. Heftet «Kvinnens plass i menigheten» av Øivind Andersen og «Eldstetjenesten – Hva sier Bibelen?» signert Levis Auctor, ble utdelt, slik at den enkelte kunne få sette seg mer inn i saken.

I årsmeldingen for bibelskolen innledet rektor Per Bergene Holm med å minne om det store frafallet fra Guds ord som vi er vitne til i dag. Det er vi som må bøye oss for Guds ord og ta imot det og forkynne det slik det er gitt



*Illustrasjonsfoto:
Dag Rune Lid*

oss i bibelen. Det er ikke Guds ord som skal tilpasses oss, men vi må bøyes til å høre dette ord og få det åpenbart for våre hjerter. «Må vi be om at Bibelskolen på Fossnes fortsatt kunne ha det ene for øyet: Å forkynne Ordet om korset slik det er gitt oss, ikke forfalske Guds ord, men legge sannheten åpent fram».

Skolen hadde åtte heltidselever første halvår og ti andre halvår, i tillegg til disse kommer også noen som «gjester» og deltar i perioder. Kortbibelkurset i november er også en kjærkommen anledning for mange til noen dager med Guds ord.

Det arbeides med planer for et tilbygg til møtesalen for å få et mer praktisk møterom. I kjelleren under planlegges nytt fyrrom med sentralfyr som vil gi store innsparinger i fyringsutgiftene ved skolen.

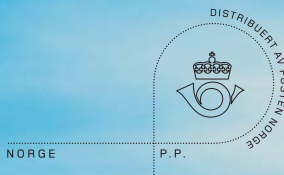
Ingar Gangås gjennomgikk rapporten for ytemisjonsarbeidet i Moldova.

Siden forrige årsmøte har vi besøkt landet tre ganger og deltatt på møter forskjellige steder. Men Vladimir og Natalia har et sterkt ønske om faste medarbeidere til misjonsvirksomhet i landet. De har noen fra eget land som går på teologistudium, men det er usikkert om de er aktuelle. Be spesielt for denne saken.

John Flaten gjennomgikk regnskapet for misjonen. Det har vært et godt år med økning i både kollekter og gaver, noe som gjør at regnskapet viser overskudd for regnskapsåret 2007. Per Bergene Holm kunne legge frem et regnskapsresultat for bibelskolen som viser at vi også dette året har fått det vi trenger. Takk til Herren og alle som er med og gir!

Resultat av valget til Landsstyret: Dag Rune Lid (form), Karl Bø (nestform), Reidar Heian, Ingar Gangås og Sigbjørn Agnalt. Som møtende første varamann: John Flaten.

L&E



Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Møteoversikt

Oktober:

3.-5.	Møtehelg Svarstad (kl. 19)	Sigbjørn Agnalt
3.-5.	Møtehelg Bømlo	Martin Fjære
2.-13	Moldova	Karl Bø/Ingar Gangås
10.-12.	Møtehelg Nærbø	Lars Fossdal
12.	Langli	Sigbjørn Agnalt
12.	Sannidal kl. 15	Martin Fjære
16.-19.	Møteuke Fenes, Snillfjord (kl. 19) (Lør. og søn. kl. 16)	Steinar Kvalvik/ Karl Notøy
17.-19.	Møtehelg Askim	Rune Karlsson (S)
21.-26.	Møteuke Østre Kvelde (kl. 19)	Immanuel Fuglsang (DK)

Oversikt for november kommer i neste nummer.

Det fortelles om John Bunyan, forfatteren av «Pilgrims vandring» at han som fange i mange år på grunn av at han reiste rundt og prekte evangeliet, en gang ble tilbudt friheten dersom han ville slutte å forkynne Guds ord offentlig. Men da svarte han: «Blir jeg fri i dag, preker jeg om Kristus i morgen».

Da Peter og Johannes ble truet til ikke å tale eller lære i Jesu navn, svarte de det høye råd med fri-

modighet: «Vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt». De hadde en brann, fordi de hadde møtt Jesus til frelse.

La oss samles med tro på Guds ords virkekraft også denne høsten. Vi trenger himmelbrød skal vi overleve i denne «tåketid». Glem ikke å be om «brennende» vitner – slik at Ordet må nå inn til vekkelse og fornyelse!

Sekr.